

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIX. De vtilitatibus, quas consequitur anima ex eo, quod audium à
temporalibus rebus auellat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

agendum propter pecuniam & non propter Deum, præ oculis temporaneâ mercedem & non Diuinum præmium habendo, multifariam multisq; modis suum præcipuum & principalem Deum, & finem pecuniam faciendo, illamque vltimo fini, qui est Deus, præponendo.

Ad hunc vltimum gradum pertinet etiâ omnes illi miserabiles, qui temporalium bonorum amore dementati, ad eâ illa pro Deo suo reputant, vt minimè ambigant vitas suas illi in sacrificiû offerre, quoties hunc Deum suum aliquâ temporaneâ iacturam sustinere animaduertût, in desperationis voraginem se ipsos demergendo, ac ob miserabiles fines se ipsos crudeliter maclâdo, hocq; modo suis ipsis manibus infelix, quod talis Deus confert, præmium patefaciêdo. Cû enim nihil ab ipso sperari possit, desperatione mortemq; tribuit: illos autem, quos tam crudeliter & ad vsq; vltimum mortis damnû non persequitur Deus iste, facite eos viuere moriendo in sollicitudinum aliarumque plurimarum miseriarum doloribus, non permittendo lætitiâ aliquam eorum corda subire, nec vt eis aliquid affulgeat boni in terra, facitque vt semper cordis sui tributû, suspendant pecuniæ, pro illaque subeant labores, congregando & colligêdo eam, ad vltimam iustæ perditionis iuxæ calamitatem, sicut obseruauit Sapientis dicens. *Diuitiæ conseruata in malum Domini sui.* In isto quoque quarto gradu sunt illi, de quibus dicit sanctus Paulus quod *Tradidit illos Deus in reprobum sensum.* Ad hæc enim vsque damna perducitur homo, quando gaudium suum in possessionibus vltimate reponit, sed & illi, quibus minora irrogat damna, maxima sunt commiseratione digni, siquidem vt diximus, plurimum deuicare facit eos, ac in Dei itinere retrocedere. Quapropter sicut dicit David, Ne

Ecccl. 5. 12.

Rom. 1. 28.

Pf. 48. 17.

timueris cum diues factus fuerit homo (id est) non ei inuideas, existimando te ab illo superari: quoniam cum interierit non sumet omnia, neq; desendet cum eo gloria (lætitiâ) eius.

C A P V T XIX.

De vtilitatibus, quas consequitur anima ex eo, quod gaudium à temporalibus rebus auellat.

In uigilandum itaque & diligentissime cauendum est spiritali viro, ne cor eius & gaudiû, incipiat sensim temporalibus rebus adhærere, timeatq; ne ex paruis iniitijs, in multa damna, crescendo de gradu in gradû deueniat. A paruis enim peruenitur ad magna, & exiguum in principio, ingens in fine damnû euadit que modicum vna scintilla ad rotum comburendû montè satis est. Nec vnquam idcirco securus sit, eò quod affectus ille & adhesio modica sit, sed confestim illam reicindat, nec hoc se postmodum facturû sibi persuadeat. Si enim quâdo adhesio illa adeo exigua est, & in suis adhuc iniitijs minime suppetit illi tantû animi, vt illâ excindat extirpetq; qua ratione id præstabit, postquam creuerit & profundas miserit radices? Præsertim cum Dominus nosser in Euangelio dicat. *Qui fidelis est in minimo, & in maiori fidele est.* Qui enim minora euitat, non ruet in maiora: sed in istis quoq; minoribus magnum reperitur detrimentum, eò quod contractum iam sit vallum, & murus cordis: & vt commune habet adagium: Dimidium facti, qui bene cœpit habet. Propterea admonet nos Dauid dicēs. *Diuitiæ si affluat, nolite cor apponere.* Quod quâuis homo Dei sui causa non faceret, nec propter id, ad quod eum Christiana perfectio compellit; propter vilitates saltem, quas temporaliter (præter spiti-

Diligentissime cauendum est spiritali viro, ne cor eius & gaudiû, incipiat sensim temporalibus rebus adhærere, timeatq; ne ex paruis iniitijs, in multa damna, crescendo de gradu in gradû deueniat.

Luc. 16. 10.

Pf. 62. 11.

spirituales) consequitur, deberet cor suum ab omni prædictarum rerum gaudio in libertatem perfecte asserere: siquidem non solummodo à pestiferis, quæ præcedenti capite recensuimus damnis liber euadit: sed præterea auertendo gaudium à temporaneis bonis, virtutem acquirit liberalitatis, quæ vna est ex præcipuis Dei attributis; quæ nulla ratione cum auaritia subsistere valet. Consequitur præterea animi libertatem, serenitatem rationis, quietem, & tranquillitatem ac pacatam in Deo confidentiam, nec non cultum verumque voluntatis erga Deum obsequium: Insuper maius gaudium & recreationem in creaturis adipiscitur, nulla illis proprietate ad hærendo: quæ recreatione non potest frui, si eas cum adhesionem proprietatis intuetur. Etenim adhesio hæc est sollicitudo quædam, quæ laquei instar spiritum terræ alligat, nec illi cordis latitudinem relinquit. Per hanc præterea animi ac affectus à rebus omnibus elongationem seu abstractionem, claræ illarum notitiam adipiscitur, ad veritates, quæ illas tam naturaliter quam supernaturaliter concernunt, rectè intelligendas. Quam ob causam, valde diuerso illis, idque insigni cum excessu fruatur modo illo, qui ab amore earum alienus est, quam is, qui illis immersus est. Ille enim degustat eas secundum illarum veritatem: hic vero secundum illarum falsitatem & mendacium; ille secundum id, quod melius in illis est; iste secundum id, quod peius: ille secundum substantiam, iste autem, qui sensu illis agglutinatur, secundum accidens: sensus enim nequit attingere & assequi nisi accidens; spiritus autem à nebulis speciebusque accidentis repurgatus, veritatem & rerum valorem penetrat: cum hoc illius sit obiectum. Vnde gaudium instar nebulæ iudicium obfuscat, non potest enim esse gau-

dium voluntarium de creatura absque voluntaria proprietate, abnegatio autem & repurgatio huiusmodi gaudij, clarum relinquit iudicium, sicut vapores serenum reddunt aërem, quando euanescent. Quapropter de omnibus rebus huiusmodi homo lætatur & gaudet, de nullâ tamen re cum proprietate gaudento, ac si vniuersas possideret: iste autem alius in quantum illas cum peculiari proprietatis applicatione intuetur, vniuersam gustum omnium illarum generaliter amittit. Iste quamdiu nulli creaturæ dat locum in corde suo, omnes (sicut dicit S. Paulus) in magnâ libertate possidet: *Tamquam nihil habetis & omnia possidentis.* Ille vero alter, in quantum aliquam illarum cum adhesionem voluntatis possidet, nihil possidet: quin potius ipsæ cor illius obrinent, quam ob causam velut captiuus affligitur. Vnde etiam fit, vt quot gaudia ex creaturis cupit haurire, tot etiam necessario angustias & afflictiones in suo demerso ac occupato corde tolerare debeat. Cor à creaturarum adhesionem liberum, nequaquam in oratione vel extra illam curis sollicitudinibusque angitur, & sic absque temporis iacturâ, magna cum facilitate ingentes spirituales opes corradit. Verum iste alius, vniuersum orationis tempus in cogitando & recogitando de laqueo, quo irretitum & possessum est cor eius, consumit, magnaque adhibita diligentia, vix cor suum ad modicum tempus à laquei rei illius cui cor suum adhæret cogitatione, liberare potest.

Quamobrem spiritualis homo, in primo motu quando animaduertit gaudium suum ad aliquam rem creatam ferri, illud reprimere cõtereque debet; memor illius, quod hoc loco supposuimus: nihil videlicet in rebus creatis reperiri, vnde gaudere debeat, præterquam ex eo, quod deo inseruiat, & ex eo, quod gloriam & hono-

T. 3. rem

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

Debet spiritualis homo primū gaudij de creaturis motum reprimere.

rem ipsius in rebus vniuersis requirat, creaturas omnes, ad hoc solum dirigendo, & ab omni vanitate in illis fugiendo, nec gustum & consolationem propriam in eis aucupando.

Præcipuum commodū abstractionis gaudij à creaturis.

Aliud præterea grande ac præcipuum reperitur commodum in abstrahendo & diuellendo gaudio à creaturâ bono, quod est habere cor liberum pro Deo, quæ res principium est dispositiuum pro omnibus gratijs, quas in illū collaturus est Deus, sine qua dispositione, minime illas confert.

Mat. 19. 29.

Quæ gratiæ huiusmodi sunt, ut pro vno gaudio, quo dei perfectionisq; Euangelicæ amore se priuet, temporâter etiâ centum illi gaudia in hac vita largiatur, quem admodum in ipso Euangelio sua maiestas pollicita est. Verum etiâ si minime hæc emolumenta inde emanarent, ob solam, quam Deus existis creaturarum gaudijs recipit displicentiâ, deberet spiritualis & Christianus, illa in anima sua extinguere: Quandoquidē videmus in Euangelio quod quia diues ille de congregatis pro multis annis bonis gaudebat, tã opere fuerit indignatus Deus, ut illi dixerit: illa nocte animam eius ad reddendam rationem euocandâ: *stulte hac nocte animam tuam repetent à te.* Vnde merito formidare debemus, quotiescunq; vanè gaudemus & cogitare, Deum nos intueri suppliciumq; aliquod & potionem amarâ, secundum meritum nostrum præparare, multoq; maiore pœnam ex huiusmodi gaudio crebro resultare, quàm fuerit gaudium ipsum. Licet enim vetum sit, per S. Ioan. in Apocal. de Babylonia dici: *Quantū glorificauit se, & in delicijs fuit, tantum date ei tormentum & luctum;* Non propterea tamen, non maior erit gaudij pœnâ; imo potius multo maior erit: siquidem pro breuib; ac momentaneis delicijs immensa & aeterna interrogantur tormeta, sed ira dictum est, ut intelligamus, nihil sine sua particu-

lari pœnâ remansurum: ille enim, qui inutile verbum puniet, nequaquam vanum gaudium impunitum relinquet.

CAPVT XX.

Magnam esse vanitatem, in naturalibus bonis, voluntatis gaudium reponere, & quæ ratione debeat illud per ea ad Deum dirigi, demonstratur.

Quidā per bona naturalia intellexit deum sibi.

PER bona naturalia hoc loco pulchritudinem, venustatē, leporem, corporisque constitutionē & cæteras oēs corporis d. res intelligimus, quantum verò ad animam spectat, intellectum perspicacē, discretionem, cum reliquis omnibus, quæ ad rationem pertinent. In quibus vniuersis hominem ob hanc solam causam, quia vel ipse, vel ij qui ad eum spectant hinc dotib; insignes sūt, gaudium collocare, nec Deo, qui idecirco eas confert ut magis per illas agnoscat & ametur, gratias referre, vanitas est, & deceptio, quem admodum hoc expressit Salomon dicens: *Fallax gratia, & vana est pulchritudo, mulier tinens Dominum ipsa laudabitur.* Quibus verbis instruitur, quod potius debeat homo in huiusmodi naturalibus donis metuere ac vereri; cum per ea nullo negotio ab amore diuino abstrahi, & illis illectus in vanitatem labi ac decipi possit. Propterea enim dicit, corporalem gratiam esse fallacem: fallit quippe hominem, illumque per gaudium vanum ac sui ipsius vel illius, qui huiusmodi præditus est gratiâ, complacentiam ad ea, quæ minime illi expediunt, pertrahit. Vanam præterea dicit pulchritudinē: quoniam hominem eam magni facientē, de illâq; gaudentē multifariâ certuere facit, tunc enim duntaxat gaudij perfundi debet, quando pulchritudine, Dei obsequium, vel